

השובר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא פו.

עין משפט
נר מצוה

ח א מ"י פ"ג מהלכות
טומאת צרעת ה' ו
סמג עשין רלד:
ט ב מ"י שם הלכה ט:

מוסף רש"י

אם בהרת קדמה לשער
לבן טמא. דהנא כמי
קרא שער לבן צהרת
(כחובות עה) דשער לבן
מסימני טומאה וכגון
קשקשמו צהרת, דכמי
והנה נהפך לבן צהרת אס
(ט). ספק. אס זה קדש אס
זה קדש (סנהדרין י"ט).
אנפקא. וכו' רביעית וכן
שם הכלל (גיטין סט).

(לעיל) **ואיתסי.** והא דחזוניהו לעיניה דהו מחרקן לפי שעדיין
היה ניכר אי נמי לאחר זמן סיפר לו קר:
אוקמיניהו (א) לפני התיבה. שלשתן כדדרש צמדת (א) דצמדת
נכור יורדין לפני המזבח שלשה דכמי (שמות י"ז)

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ידי משה כזדים ואהרן וחור וגו':
(א) **אחתיניהו** דרבי חייא ובניו.

ואע"ג דתני צמגילה
(דף כד: ושם ד"ה כסאמה) אין מורדין
לפני המזבח לא מאנשי חיפא ולא
מאנשי בית שאן שקויין לאלפין עיינין
ולעיינין אלפין ור' חייא לא היה יכול
לומר ומחיתי כדלמך התם ה"מ היכא
לאפשר צמדת הכא לא הוה אפשר
צמדת: **רבי שמעון בן חפצא**
בע"ז בשר הוה. משום ר' אלעזר צר'
שמעון דהוה בעל צמר נקט נמי
האי עובדא ומה שהמתין עד כאן
לפי שכל דבר דבוק לחזירו עד כאן:
דאי אמר דהו קדימו ואיתי' צבו
אמרו ליה לא. פי' אי אמר

קדימו להסכים מעלות השחר דאיתי'
לכו ריפתא ואנפקא ולא תצטלו
ממלאכתם אמרי ליה לא אלא צהק
החמה נאכל ואח"כ נעשה מלאכתנו
ואית ספרים דגרסי דאי אמרי להו
קדימו ואיתי' צמדינו אמרי ליה לא
וה"פ פועלין היה להם לאכול ריפתא
או אנפקא צמדינו של בעה"כ קודם
שיעשו מלאכה ואם אמר להם אל
תצטלו אלא לכו עמה צמדה כל
זמן שאין המאכל מזומן ושם אציל
לכם ריפתא ואנפקא אמרי ליה לא
אלא עמה נאכל צמדי וכן לגירסא
ראשונה יש לפרש כן:

נראין

במתיבתא דרקיעא א"ם (א) בהרת קודמת לשער לבן טמא ואם שער לבן קודם
לבהרת טהור ספק הקב"ה אומר טהור וכולהו מתיבתא דרקיעא אמרי בטמא
ואמרי מאן נוכח נוכח רבה בר נחמני דאמר רבה בר נחמני אני יחיד בנגעים
אני יחיד באהלות שדרו שליחא בתריה לא הוה מצי מלאך המות למקרב ליה
מודלא הוה קא פסיק פומיה מגרסיה אדהכי נשב זיקא ואויש ביני קני סבר
גונדא דפרשי הוא אמר תינה נפשיה דההוא גברא ולא ימסר בידא דמלכותא
כי הוה קא ניחא נפשיה אמר טהור טהור יצאת בת קול ואמרה אשרך רבה בר
נחמני שגופך טהור ויצאתה נשמתך בטהור נפל פתקא מרקיעא בפומבדיתא
רבה בר נחמני נתבקש בישיבה של מעלה נפקו אביי ורבא וכולהו רבנן
לאיעסוקי ביה לא הוה ידעי דוכתיה אולו לאגמא חזו צפרי דמטללי וקיימי
אמרי שמע מינה התם הוה ספדוהו תלתא יומי ותלתא לילותא נפל פתקא כל
הפורש יהא בנידוי ספדוהו שבעה יומי נפל פתקא לכו לביתכם לשלום ההוא
יומא דנח נפשיה דלייה זעפא ורדי לההוא טייעא כי רכיב גמלא מהאי גיסא
דנהר פפא ושדייה בהך גיסא אמר מאי האי אמרי ליה נח נפשיה דרבה
בר נחמני אמר לפניו רבונא של עולם כולי עלמא דידך הוא ורבה בר נחמני
דידך את דרבה ורבה דידך אמאי קא מחרבת ליה לעלמא נח זעפא רבי
שמעון בן חלפתא בעל בשר הוה יומא חד הוה חמימא ליה הוה סליק
ויתב אישנא דטורא אמר לה לברתיה בתי הניפי עלי במניפא ואני
אתן לך ככרין דנדר אדהכי נשבא זיקא אמר כמה ככרין דנדר למרי
דיכי: הכל כמנהג המדינה וכו': הכל לאתויי מאי לאתויי באתרא דגהיגי
מכרך ריפתא ומשתה (א) אנפקא דאי אמר להו קדימו ואיתי' לכו אמרו
לו לא כל כמיך: מעשה ברבן יוחנן בן מתאי שאמר לבנו צא
ושבור וכו': מעשה לסתור חסורי מחסרא והכי קתני ואם פסק להן מוונות
ריבה

רוח זה: (א) אנפקא. כלי מחזיק רביעית: מעשה נפסור. וכי דרך בני אדם להציב
צרישא הכל כמנהג המדינה ותנא מעשה אפילו אתה עושה להם כסעודת שלמה כו':
ריבה

ה"ג חכים אימקרי רבי לא אסקרי: (א) ספרא דאדם הראשון. שהראהו
הקב"ה (א) דור דור וסופריו דור דור ומכמו: רבי
ורבי נתן סוף המשנה. כל זה כמוז לשם: סוף המשנה. סוף מנאס.
עד ימיהן אמרו איש את דבריו צבית המדרש והיו תלמידים גורסים

שמועה שמועה לצדה ולא היו
מסכתות סדורות וסדר (א) וקצן על
הסדר והם כללו האמור גדורות
שלפניהם וסדרו את המסכתות
ואחריהם לא יוספו אלא מעט:
סוף הוראה. סוף כל האמוראין. עד

ימיהם לא היתה גמרא על הסדר
אלא כשהיתה שאלה נשאלת צטעס
המשנה צבית המדרש או שאלה על
מעשה המאורע צדין ממון או איסור
והיתר כל אחד ואחד אומר טעמו ורז
אשי ורבינא סידרו שמועות אמוראין
שלפניהם וקצעו על סדר המסכתות
כל אחד ואחד אלא המשנה הראויה
והשנויה לה והקשו קושיות שיש להשיב
ופירוקים שראויים לתתן הם
והאמוראים שעמהם וקצעו הכל
צגמ' כגון אימיה מיתבי ורמיניה
איבעיא להו והמירויים שעליהן מה
שיירי אותן שלפניהן ואותן שאמרו
לפניהם הקושיות והמירויין שעליהם
לא קצעו צגמ' על סדר המסכתות
והמשנה שקידר רבי וצאו רב אשי
ורבינא וקצעו: וסימנך עד אצול
אל מקדשי אל. מקדשי סימנך דרז
אשי. אצניה סימנך דרבינא. לאחריתם
סימן סוף הוראה: רבא צר נחמני.
צר פלוגמיה דרבי יוסף: אגז שמדא
נח נפשיה. מחמת אימת מלכות מת:

דקא מצטל וכו'. נשקצין אליו
(א) צניסן ותשרי לשמוע דרשות של
פסח ושל חגים וכשמצטקין שלוחי
המלך לגבות המס גולגולת של כל
חדש וחדש אינם נמצאים צבתיים:
פריסתקא. שליח: איקלע פריסתקא.
ללון צאותו פונדק שהיה רבה נחצא
צו: אשקיה פריין כפי ודליוה לפכא.
ושדים הממונים על הזוגות מוסיקין
את השותה וזוגות וצני הצית לא
נתכוונו לכך: אמרו לו. צני הפונדק
לרבה מאי נעביד: נגודי מנגדי לי.
ואם יסרונו ציסורים אגלה: וערקיה
לצבא. סגר הדלת: פרק אשיתא.
נפלה החומה: אגירדא דיקלא.
על גזע דקל קצון: אס צהרת קדמה
לשער לבן טמא. דשער לבן שפרח
צו הוא סימן לטומאה דכמי (ויקרא
י"א) והנה נהפך שער לבן צהרת:

טהור. לפי מה שכתוב צחורה:
גונדא. גדוד של פרשים שמחפשיין
אחריה: צומבדיתא. והוא ראש
ישיבה צה: מוטלי. עושין אל
צנפיהן: דלי זעפא. גצה רוח
סערה: אס דרבה. אתה אוהבו של
רבה: רבי שמעון בן חלפתא כו'.
משום דאירי צרישא דאגדתא
צבעלי צמר נקט לה: ככרין
דנדר. אגודות של נדר והוא עשוי
כשיצולין: למרי דיכי. לצולין של
מעשה על דבריו לטותו דקתי

(א) ג"ל דמא, (א) פסחים
ק"י: (א) מיר סה: כמובות
עה: סנהדרין פ"י דה יט.
נגעים פ"ד מ"א, (ד) גיטין
ס"ט: צ"צ נח: (א) (א) ש"ך
לך פה: (א) (א) (א) (א) (א)
(א) וסדר נקצן על הסדר
כ"ל רש"ל, (א) (א) (א) (א) (א)
פרשה בשלח, (ט) (א) (א) (א)
גם המוס' ד"ה אוקמיניהו
ש"ס לעיל, (א) (א) (א) (א) (א)

תורה אור השלם
1 עד אבוא אל מקדשי
אל אביהא לאתריהם:
ההלים ענ יז

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דקא מצטל
וכי צניסן. צ"ב ועמ"ש
(רש"י צ"ב צ"ב דף קי"ז
ע"ב (מהדורות): (א) (א) (א)
ד"ה אנפקא. צ"ב צ"ב דף
ק"ח ע"ב: (א) (א) (א) (א) (א)
ולוקמיניהו בהדי הדדי
לפני המזבח: